

Prelāta vēstule (maijs 2010)

Savā vēstulē Prelāts aicina mūs nolikt ikdienišķās rūpes pie Jaunavas Marijas kājām, kā to tik daudzreiz darīja Svētais Hosemarija.

24.12.2010

Mani dārgie bērni, lai Jēzus pasargā manas meitas un manus dēlus!

Šo īpaši Dievmātei veltīto mēnesi mēs uzsākam mariāniskā gada ietvaros, ko atzīmējam Opus Dei prelatūrā. Sirds un domas

nekavējoties vēršas uz Mariju, Dieva Māti un mūsu Māti, lai pateiktos viņai par neskaitāmām žēlastībām, ko mēs caur viņas aizbildniecību pastāvīgi saņemam. Dažas no tām mums ir zināmas, citas mēs neapzināmies; taču neapšaubāmi lielākam Savas Mātes godam Dievs grib mums dāvēt savu žēlastību bagātību caur Vissvētāko Jaunavu, kas vienmēr ir cieši vienota ar savu Dēlu un darbojas Viņa pakļautībā. „Marijas mātišķā vidutājība nekādā ziņā neaizēno unikālo un pilnīgo Kristus vidutājību”, skaidroja Jānis Pāvils II, komentējot kādus no Vatikāna II Koncila tekstiem. Gluži pretēji, viņš piebilda: „būdama tālu no tā, lai būtu par šķērsli unikālajai Kristus vidutājībai, Marija izceļ tās auglīgumu un iedarbīgumu.” [1]

Šajās dienās mēs viņai pateicamies pavisam konkrēti (atvainojiet par šo atkāpi) par 32 mūsu brāļiem, kurus es 8.maijā Sv. Jevgēnija bazilikā

ordinēšu par priesteriem.

Vērsīsimies pie Marijas lūgšanās par viņiem un par visiem priesteriem.

Kristīgā garīguma vēsturē ir daudz piemēru mūsu Kundzes mātišķajai aizsardzībai, ko viņa sniedz saviem bērniem, kurus pavada ar īpašām žēlastībām. Senākā mariāniskā lūgšana, *Sub tuum praesidium*, kuru tik bieži atkārtoja svētais

Hosemarija, nāk no 3.gadsimta un izsaka šo paļāvības pilno pārliecību: „Tavā patvērumā steidzamies, Svētā Dieva Dzemdētāja, nenicini mūsu lūgšanas mūsu vajadzībās, bet izglāb mūs vienmēr no visām briesmām, Tu, godināmā un svētā Jaunava.” [2]

Mēs visi savā dzīvē esam pieredzējuši Marijas svētīgo klātbūtni, kas virza mūs uz lielāku tuvību ar Kungu. Šī iemesla dēļ un tāpēc, ka viņa to ir pelnījusi – nav nevienas radības, kas būtu cienījamāka par Jaunavu Mariju:

lielāks par viņu ir vienīgi Dievs -, mēs
nekad nespējam nedz viņai
pietiekami pateikties par viņas
rūpēm par mums, nedz arī slavēt
viņu, kā tas pienāktos. Tā, saskaņā ar
kristīgo tradīciju, sacīja arī svētais
Hosemarija: „**Teoloģija iepriekšējos
gadsimtos ir formulējusi sentenci,
kas rezumē kristiešu mīlestību uz
Dievmāti: de Maria, numquam
satis. Mēs nekad nevaram
pārspīlēt, kad mēs runājam vai
rakstām par viņas cieņu, viņas, kas
Svētās Trīsvienības Otrai Personai
deva savu miesu un savas
asinis.**” [3]

Šie iemesli veido pamatu Marijas
godināšanai, kas šajās nedēļās visā
pasaulē uzplaukst vēl redzamāk.
Mūsu gadījumā ir vēl citi īpaši
iemesli, kas aicina mūs izturēties
pret mūsu Māti ar sevišķu mīlestību.
Es atsaucos uz divām gadadienām,
kas iekrīt šajā mēnesī: mūsu Tēva
pirmā svētceļojuma 1935.gadā uz

Sonsoles gadskārtu un viņa novennas Gvadelupes Dievmātes priekšā 1970.gadā gadskārtu. Pateicības pilnās atmiņas par šiem notikumiem, kas pieder jau pie Opus Dei vēstures, vedina mūs uz apceri, ka, kā sacīja Benedikts XVI: „**Ar Dieva Dēla Iemiesošanos mūžība ir ienākusi laikā (...). Laikam, tā sakot, „pieskārās” Kristus, Dieva un Marijas Dēls, un no Viņa tas ieguva jaunas un pārsteidzošas nozīmes – tas kļuva par atpestīšanas un žēlastības laiku.**” [4] Tāpēc, secina Pāvests, mums „**visi dažādie mūsu dzīves notikumi, svarīgie un mazie, parastie un neizprotamie, priecīgie un bēdīgie jānovieto zem atpestīšanas zīmes un jāuzņem sauciens, ko Dievs raida mums, lai vadītu mūs uz mērķi, kas atrodas ārpus laika – uz mūžību.**” [5]

Abi mūsu vēstures datumī, par kuriem es vēlos runāt, skaidri

parāda, kā Dievs *ienāk* cilvēku vēsturē, un konkrēti šīs Baznīcas daļas – Opus Dei - vēsturē.

1935.gada 2.maijā – rīt paiet 75 gadi – svētais Hosemarija uzsāka *maiņa svētceļojumu* paradumu, kas ir devuši tik daudz garīgu augļu. Kopš tā laika miljoniem cilvēku ir mācījušies apliecināt Dievmātei savu bērna mīlestību īpaši sirsnīgā veidā. Es vēlētos jūs aicināt šajā mēnesī vairāk pacensties, lai daudz draugu kopā ar mums apmeklētu Jaunavu Mariju. Mēs vēlamies pateikties Marijai par viņas rūpēm par Baznīcu un par katru no viņas bērniem.

Pastāvīga vēršanās pie mūsu Karalienes ir skaidrs pierādījums tam, ka dvēsele elpo kristīgu atmosfēru. Mēs varbūt cietīsim neveiksmes mūsu ceļā (neviens uz Zemes nav pilnīgs), bet tas, kurš neatlaidīgi lūdz Mariju (varbūt skaitot lūgšanas, ko iemācījies

bērnībā, un nepamet tās novārtā),
rāda, ka viņa sirdī valda kristīga
gaisotne, un mūsu Māte viņam
palīdzēs – tagad, kā mēs to lūdzam
skaitot *Esi sveicināta Marija...*, un arī
nāves stundā.

Vēlēsimies „aplipināt” citus ar Dieva
bērnū mīlestību uz Jaunavu Mariju.
Ja mēs uzaicinām mūsu paņņas,
mūsu draugus, mūsu radniekus
pavadīt mūs maija svētceļojumos, tas
var palīdzēt viņiem atrast to prieku
un mieru, ko mūsu Māte ieļē to
dvēselēs, kas sevi atzīst par viņas
bērnēm. Kaut daudzas sievietes un
daudzi vīrieši iemantotu ieradumu
lūgties Svēto Rožukroni katru dienu!
Lai uzsāktu šādas sarunas, vai
apņēmīgi pārvaram bailes no cilvēku
attieksmes? Vai vēlēties labumu
cilvēkiem mūs iedvesmo mīlestība uz
Mariju?

Šajā mēnesī ir vēl viena mūsu
ģimenei ļoti svarīga gadskārta –

četrdesmit gadu, kopš mūsu Tēvs
devās uz Meksiku, lai lūgtos
Gvadelupes Dievmātes priekšā. Es
atceros to pārsteigumu un prieku,
kas pārņēma mūs, kas bijām viņam
līdzās, kad viņš 1970.gada 1.maijā
paziņoja, ka viņš ir izlēmis doties
šajā ceļojumā. Nekavējoties viņš
uzdeva veikt nepieciešamos
pasākumus, un 15.maija rītausmā
ieradās meksikāņu zemē. Mīlestība
uz Baznīcu, uz Pāvestu un uz
dvēselēm vadīja viņu nolikt savas
sirds nodomus Dievmātei pie kājām.
Viņš to skaidroja sekojoši: **„Par ko
lūdzas Tēvs? Tātad Tēvs lūdzas pie
mūsu Mātes, Svētās Marijas,
visuvarenās Aizbildinātājas, kājām
par mieru pasaulē, par Baznīcas,
Darba un par katras savas meitas
un katra sava dēla svētumu.”** [6]

Jau lidojuma laikā uz Ameriku bija
acīmredzams, cik iekšēji
koncentrējies bija mūsu Dibinātājs.
Un kolīdz mēs sasniedzām Mehiko

pilsētu, kaut arī bija pulksten 3 no rīta, viņš izteica vēlēšanos braukt tūlīt pie Gvadelupes Dievmātes, lai tur lūgtos. Tomēr tas nebija iespējams, jo šajā stundā bazilika bija slēgta. Taču kolīdz viņš saņēma atļauju no saviem ārstiem un saviem dēliem, kas rūpējās par to, lai viņš vispirms pierastu pie augstuma un pie laika starpības, tā viņš tūlīt vairāku savu dēlu pavadīts brauca uz *Villu*. Tas bija viņa pirmais Mehiko pilsētas apmeklējums. Pēc tam, kad viņš bija pagodinājis Kungu Vissvētākajā Sakramentā, viņš nometās ceļos altāra priekšā un, iegrimis lūgšanā, palika tā apmēram pusotru stundu. Pa šo laiku baznīcu pakāpeniski piepildīja mūsu Tēva meitas un dēli, kooperatori un draugi, kas vēlējās lūgties kopīgi ar mūsu Dibinātāju.

Tā kā Tēva lūgšana bija ieilgusi, dons Pedro Casciaro, toreizējais konsuls, mūsu Dibinātājam darīja zināmu

baznīcā notiekošo. Un tā kā Tēvs nekad nevēlējās sarīkot „izrādi”, viņš pārtrauca sarunu Dievmātes attēla priekšā un lūdza, vai ir kāds veids, kā novērst šo nelielo neērtību. Sākot ar nākošo dienu un visas novennas laikā viņš izmantoja nelielu, nedaudz neērtu balkonu, taču tam bija priekšrocība, ka tas atradās vidējā augstumā, pavisam tuvu pie Dievmātes attēla un ārpus ļaužu redzesloka. Tur svētais Hosemarija varēja netraucēti vērsties pie Gvadelupes Dievmātes, runāt balsī ar viņu un uzticēt viņai visas savas sirds vajadzības. Pateicība Dievam, ka mēs varējām pierakstīt, ko viņš sacīja Dievmātei šajos sarunu brīžos, piedalīties kuros viņš uzaicināja mūs, kas bijām kopā ar viņu šajās stundās.

Tā bija ļoti dedzīga dēla lūgšana ar pilnīgu atdošanos Dieva gribai, tajā pašā laikā neatlaidīga un paļāvīga kā mazam bērnam. Pirmajā novennas dienā, 17.maijā, pēc dažu minūšu

ilgas pakavēšanās personīgā
meditācijā viņš ierosināja kopīgi
lūgties trīs Rožukroņa daļas,
pakavējoties pēc katra noslēpuma
kādu brīdi klusumā. Noslēgumā viņš
nolasīja dažus Evaņģēlija
fragmentus, kuros Kristus norāda uz
aizlūguma lūgšanu nepieciešamību.
Atreferēju tikai dažus vārdus no šīs
lūgšanas, ko jūs noteikti, vismaz
daļēji, citkārt esiet lasījuši un
apcerējuši.

**„Jēzus pats mums saka: Viss, ko
mēs ticībā lūdzam, mums tiks dots.
Un mums netrūkst ticības, jo, Tu,
Kungs, mums to dod. Šis
apsolījums noteikti tiks izpildīts
un būs spēkā vienmēr, jo Viņa
vārdi, Kunga vārdi, nekad nezudīs.**

**„Mēs šeit pārstāvam daudzus
tūkstošus cilvēku, un mēs esam
nākuši, lai lūgtos, lūgtos kā mazi
bērni, kas ir pārlicināti, ka tiks
uzklausīti. Mēs lūdzamies kā**

**lūdzas mazs bērns, kā maza
ģimene, un es gribētu, lai Darbs
vienmēr tāds būtu: maza ģimene,
kas ir ļoti vienota, kaut arī mēs
esam izplatījušies visur. Un mūsu
lūgšanas Tev ir prasīgas, mēs
izmantojam Tavas Mātes
starpniecību, zinot, ka Tu mūs
sadzirdēsi.**

***„Iterum dico vobis — saka mums
sv.Matejs— quia, si duo ex vobis
consenserint super terram, de
omni re quamcumque petierint fiet
illis a Patre meo qui in cœlis est.”
‘Atkal es jums saku: ja divi no
jums virs zemes vienprātīgi kaut
ko lūgs, to viņiem dos mans Tēvs,
kas ir debesīs’ (Mt 18, 19). Mēs
lūdzamies aizlūguma lūgšanu
vienoti ar cilvēkiem, kas ir šeit
klāt, ar priesteri, kas celebrē
Sv.Misi, dāvājot godbijību Tavai
Mātei.Mēs un viņi to izsakām Tev,
ticības pilni un ar cerību, ka Tu
mūs dzirdi visos zemes ceļos. Tā ir***

**nepārtraukta visu sabiedrības
slāņu, visu rasu un visu valodu
laužu lūgšana. Viņu lūgšana ir
mūsu lūgšana, un caur Tavu Māti,
Kungs, uz Tevi mēs vēršam
pastāvīgu lūgšanu.**

**„Ar šiem vārdiem es vēlos jūsos
rosināt atbildības sajūtu turpināt
steigties pie Kunga, arī tad, kad
dvēselē ir sausums un kad ir
grūtības uzturēt dzīvu šo dialogu
ar Viņu. Neraugoties uz mūsu
vājumu un uz to, ka mēs nezinām,
ko gribam sacīt, pietiek ar to, ka
mēs vēlamies runāt ar Viņu, lai
sasniegtu to, kas mums ir
vajadzīgs, un tas kļūtu par
īstenību.” [7]**

Manas meitas un mani dēli,
pakavēsimies kādu mirkli, lai
paraudzītos, vai mēs tagad un
vienmēr sekojam mūsu Tēva
lūgumam, esot vienoti ar viņu
lūgšanā par Baznīcu un par Darbu,

kas Debesīs ir kļuvusi nemitīga. Nav svarīgi, ka dažreiz mēs jūtamies sausi, kā izkaltuši, jo šķiet, ka mūsu sirds nevēlas būt kopā ar mums brīžos, ko pavadām meditācijā vai mutiski izteiktās lūgšanās. Tas ir tas, uz ko mums norādīja svētais Hosemarija: „**Neraizējieties, es uzstāju, ja jūsos nav kvēles, ja jums ir grūti iesaistīties lūgšanā. Mēs esam kā sardzes kareivji, kas izpilda savu pienākumu, kā kareivji, bet arī kā bērni. Ja mēs nezinām, ko mēs gribam sacīt, bet zinām, ka mums ir jālūdzas, tad lūgsimies kā kareivji; taču kā bērni, ar ticību. Atgādināsim tagad, kaut arī tikai ar lūpām, lai Viņš piepilda savus vārdus; ka mēs lūdzam Viņu, lai Viņš mūs sadzirdētu. Tā ir prasība, taču bērna prasība, ko mēs raidām uz mūsu Tēvu, atsaucoties uz Viņa Dēla apsolījumu. Un, protams, mēs vēršamies pēc palīdzības pie mūsu Mātes, pēc viņas visspēcīgās**

aizbildniecības: Māte, uzklausi mūs!” [8]

Domāju, ka katrs no mums vēlas tā lūgties vai iemācīties tā lūgties, ar tādu pašu dabiskumu un pilnīgu palāvību uz mūsu Debesu Māti. Šajā laikā, kā jau bieži esmu jums teicis, mums pastāvīgi jāatjauno lūgšana par Baznīcu, par Pāvestu un viņa līdzstrādniekiem, par bīskapiem, par priesteriem un par visu Dieva tautu. Šā maija mēneša svētceļojumos pastiprināti centīsimies šos nodomus nolikt mūsu Kundzes priekšā. Vai iedomāties par to, ka cilvēki, kas ir tev līdzās, redzot tavu mīlestību uz Jaunavu Mariju, var sajust aicinājumu viņu mīlēt un meklēt aizsardzību viņas patvērumā?

Taču mums jālūdzas uzticības pilniem, ar ticību, kas spēj pārcelt kalnus, kā saka Kungs. Turpināsim ieklausīties mūsu Tēva pirmajā lūgšanā, ko viņš skaļā balsī izteica

Gvadelupes Dievmātes priekšā:
***„Omnia quaecumque orantes
petitis, credite quia accipietis, et
evenient vobis (Mk 11, 24) Visu, ko
jūs, Dievu lūgdami, lūgsiet, ticiet,
ka jūs saņemsiet; un tas jums
notiks. Tas jums notiks! Šie vārdi
dod mums drošības sajūtu. Tos
sacīja viņas Dēls, un viņas Dēls
nevar melot! No mūsu puses ir
vajadzīga ticība. Ticība, kura
mums jau ir; tāpēc jau mēs esam
nākuši, lai lūgtos! Bet ar šo
lūgšanu mēs vienlaicīgi Viņam
sakām: *adauge nobis fidem!* (Lk
17, 5) *Vairo mūsu ticību!* Mums
jāprasa neatlaidīgi atkal un atkal,
kā mēs to darījām ar mūsu mātēm,
kad bijām mazi. Tieši tāpat! Un šeit
tie, kas tagad šeit esam, lūdzamies
par visiem un visu vārdā, pat ja
mēs paši personīgi šobrīd nedaudz
izjūtam sausumu, ja mums ir grūti
runāt un izsacīt tev, ko mēs
vēlamies.***

„Omnis enim qui petit accipit, et qui quaerit invenit, et pulsanti aperietur (Lk 11, 10). „Jo katrs, kas lūdz, saņem; un kas meklē, atrod; un kas kladzina, tam atver.’ Un atkal tas ir Jēzus Kristus, kas runā uz mums caur svētā Lūkasa rakstīto. Viņš to mums ir pateicis tik skaidri, lai mēs to neaizmirstu: tam, kas lūdz, tiks dots. Tāpēc mums jāturpina lūgt, un mums ir jālūdz drosmīgi un ar pašāvību, prasīgi. Tāpēc mēs esam atnākuši šeit un tāpēc mums jācenšas padarīt mūsu lūgšanu nepārtrauktu, neatlaidības pilnu. Mūsu Māte, aizbildini tu par mums un vadi mūs, lai mēs lūgtos aizvien vairāk.” [9]

Manas meitas un mani dēli, šeit es apstājos, kaut arī mūsu Tēvs lūgšanu turpināja vēl diezgan ilgi. Bet man jums vēl jāatgādina, ka mēneša otrajā pusē mēs svinam trīs ļoti svarīgus liturģiskos svētkus: Kristus

Debeskāpšanu, Svētā Gara
nosūtīšanu Vasarsvētkos un Vissvētās
Trīsvienības svētkus. Ja mēs
vērsīsimies pie Jaunavas Marijas,
viņa mudinās mūs sagatavoties šiem
svētkiem, lai mēs no tiem gūtu
lielāku labumu, kā viņa to darīja jau
ar Jēzus pirmajiem mācekļiem. Man
ir pilnīgi skaidrs, ka Kungs vēlējās,
lai viņa, kas līdz tam savu dzīvi bija
vadījusi nemanāmi un klusi, būtu
klāt pie Baznīcas nodibināšanas
Pēdējo vakariņu zālē, lai Apustuļi
varētu pārliecināties, kā tiek mīlēts
Jēzus un Trīsvienība.

Mēneša pēdējās dienas var mūs
mudināt dziļi izbaudīt Vasarsvētku
liturģisko svinīgumu. Paliksim tās
tuvumā, kas ir Baznīcas Māte un
Svētā Gara templis; tas vienmēr būs
labākais veids, lai saņemtu Paraklēta
dāvanas un augļus. Un, kā vienmēr,
es lūdzu jūs aiznest manus nodomus
(kuri ietver arī visus jūs) pie
Jaunavas Marijas, visspēcīgās

Aizstāves un Aizbildnes, lai mēs
kļūtu iekšēji tuvāki ar Dievu Tēvu,
Dievu Dēlu un Dievu Svēto Garu.

Ar visu manu mīlestību jūs svētot,
Jūsu Tēvs,

+ Havjērs

Romā, 2010. gada 1. maijā.

[1] Jānis Pāvils II, *Mariāniskā
katehēze vispārējās audiences laikā*,
01.10.1997.

[2] Stundu Liturģija, Mariāniskā
antifona kompletorija beigās.

[3] Sv. Hosemarija, "Sv. Pilaras
Jaunava", *Libro de Aragon*, Saragosa,
1976.

[4] Benedikts XVI, *Homīlija gada
noslēgumā*, 31.12.2009.

[5] Turpat

[6] Sv. Hosemarija, oktobris 1970.

[7] Sv. Hosemarija, *Piezīmes no lūgšanas Gvadelupes svētnīcā*, 17.05.1970.

[8] Turpat

[9] Turpat

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lv-lv/article/prelata-vestule-maijs-2010/](https://opusdei.org/lv-lv/article/prelata-vestule-maijs-2010/)
(1.03.2026)